

dávky, které ze smlouvy přísluší), stejné pořadí s právem k vybírání dávek jen potud, pokud nejsou déle tří let přede dnem příklepu zadrženy. Podle tohoto ustanovení nelze z nížádného důvodu, tedy ani tehdy, když byly rozsudkem přiznány, přikázati z nejvyššího podání v pořadí zajištěného výměnku dávky, které byly splatné před více než třemi lety před udělením příklepu. V souzeném případě jest ze spisů C 90/33 a C 91/33 patrné, že v částkách 7.236 Kč a 1.800 Kč jsou zahrnuty i dávky, které byly splatny již před 11. dubnem 1930 a nelze proto tyto před 11. dubnem 1930 splatné dávky přikázati v pořadí zajištěného výměnku, i když byly pravoplatně rozsudkem přiznány. Úroky z uvedených částek a útraty sporu vzhledem k tomu, že úroky nejsou zajištěny, a výměnek sám má býti převzat bez započtení na nejvyšší podání, vůbec nelze přikázati, ježto se nejedná o úroky a náklady, o nichž jedná ustanovení § 216 druhý odstavec ex. ř. Náklady lze jen tenkrát přikázati, když se týkají některého z nároků uvedených pod čís. 2 až 4 odstavec první § 216 ex. ř. Útraty by bylo lze jen tehdy přikázati, kdyby z nejvyššího podání přikázána byla úhrada za výměnek, a úroky jen tenkrát, kdyby příslušely ze smlouvy a byly knihovně zajištěny. Vzhledem k tomu však, že ze spisů není patrné, jaká částka připadá na tříleté dávky, počítaje zpět od 11. dubna 1933, nemůže rekursní soud sám rozhodnouti ve věci samé.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění, neboť napadené usnesení odpovídá stavu věci i zákonu a vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé vyvrátiti správné důvody usnesení rekursního soudu. Rekursní soud správně v napadených částech zrušil rozvrhové usnesení prvního soudu, poněvadž nutno zjistiti, jaká část z náhrady přihlášené výměnkářkou Annou K-ovou za zadržené dávky výměnkové připadá na dávky (nikoli úroky jak v dovolacím rekursu tvrzeno), které nejsou déle tří let přede dnem příklepu zadrženy a které z toho důvodu požívají podle § 216 čís. 4 druhý odstavec ex. ř. pořadí vloženého výměnku. Starší zadržené dávky nelze v tomto pořadí výměnkáře přiznati, i když jí byly pravoplatně přisouzeny. Souhlasiti jest i s názorem rekursního soudu, že stejné pořadí nepřísluší úrokům a útratám sporu přisouzeným výměnkáře rozsudky, jimiž byly jí proti dlužníkům zadržené výměnkové dávky přiznány, neboť při výměnku do pozemkové knihy vloženém nejsou vloženy ani úroky ze zadržných dávek ani jistota za procesní útraty s dobýváním dávek spojené.

Čís. 13539.

I v konkursním řízení podle nového konkursního řádu ze dne 27. března 1931, čís. 64 sb. z. a n. platí předpis § 527, druhý odstavec, c. ř. s.

Nevadí, že rekursní soud ve zrušujícím usnesení výslovně neuložil prvnímu soudu, by slyšel strany (účastníky), je-li z odůvodnění usnesení

zřejmo, že se první soud při nařízeném doplnění řízení nebude moci obejít bez jednání s účastníky, bez jich slyšení.

**Nebyl-li nepřijatelný rekurs odmítnut soudem první stolice, není zá-
vady, by tak neučinil soud, jemuž byl rekurs v pořadí stolic prvním sou-
dem předložen.**

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R I 519/34.)

Soud první stolice zamítl návrh na prohlášení konkursu. Re-
kursní soud usnesením ze dne 10. února 1934 zrušil napadené usne-
sení a vrátil věc prvnímu soudu, by dále ve věci jednal a znovu rozhodl.
Dovolací rekurs do tohoto usnesení rekursní soud usnesením ze
dne 14. března 1934 odmítl. Důvody: Usnesení, které dlužník na-
padá dovolacím rekuresem, vydáno bylo zdejší soudem jako druhou
stolicí a bylo jím zrušeno usnesení prvního soudu a tomuto nařízeno, by
hledě k tomu, co uvedeno níže, dále ve věci jednal a znovu rozhodl.
Podle obsahu odůvodnění musilo býti nové rozhodnutí vydáno po vý-
slechu stran a první soud také správně v důsledku zdejšího usnesení
předvolal dlužníka na den 19. února 1934. Podle § 188 k. ř. a § 527
druhý odstavec c. ř. s. může býti v případě tom, že napadené usnesení
ve druhé stolici je zrušeno a soudu první stolice uloženo, by učinil nové
rozhodnutí po výsledku stran rozhodnutí soudu jen tehdy napadené,
jestliže v něm jest výslovně ustanoveno, že u výkonu příkazu daného
první stolici jest pokračovati teprve po právní moci jeho. Tato výhrada
v napadeném usnesení zdejšího soudu obsažena není a proto jest dovo-
lací rekurs proti němu podaný podle výše cit. zák. ustanovení vyloučen.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu do odmítacího
usnesení rekursního soudu.

Důvody:

Rekursní soud odmítl právem dovolací rekurs dlužnice, jako nepřijatelný
s poukazem k § 527, druhý odstavec c. ř. s. a k § 188 konk. ř. Právnímu
názoru rekurentky, že proti usnesení druhé stolice jest podle § 192 konk.
ř. dopuštěn dovolací rekurs bezvýjimečně, nelze přisvědčiti, neboť § 188
konk. ř. výslovně stanoví, že, pokud není v konkursním řádě ustanoveno
jinak, jest obdobně šetřiti předpisů o řízení a o příslušnosti ve věcech
sporných. Vyslovuje tedy § 192 konk. ř. jen, že je zásadně přípustný
i dovolací rekurs »pokud není ustanoveno jinak«, a § 188 konk. ř.
poukazuje k předpisům civilního řádu soudního, kdy přes to dovolací
rekurs není přípustný. Platí tudíž i v řízení konkursním předpis § 527
druhý odstavec c. ř. s., podle něhož může býti rozhodnutí rekursního
soudu, jímž bylo zrušeno usnesení soudu první stolice a tomuto soudu
uloženo, by, vyslechna strany, učinil nové rozhodnutí, jen tenkrát od-
porováno, byla-li zrušovací usnesení rekursního soudu vyhražena
právní mocí. V zrušovacím usnesení se tak nestalo, a není proto dovolací
rekurs přípustný, třebaže rekursní soud v onom usnesení výslovně
neuložil prvnímu soudu, by slyšel strany, zde účastníky, neboť z odůvod-
nění usnesení je zřejmo, že se první soud při nařízeném doplnění řízení
nebude moci obejít bez jednání účastníků, bez jich slyšení. Rekursní
soud byl oprávněn k odmítnutí nepřijatelného dovolacího rekursu.

V § 523 c. ř. s. (§ 188 konk. ř.) jest sice ustanoveno, že nepřipustný rekurs má odmítnouti z úřadu soud, u něhož byl rekurs podán. Avšak, nestalo-li se tak, není závady, aby tak neučinil soud, jemuž byl rekurs v pořadí stolic prvním soudem předložen. Nařizuje-li zákon, aby již první soud nepřipustný rekurs odmítl, sleduje tím účel, aby nepřipustné rekursy nebyly zbytečně předkládány vyšším stolicím a tak řízení nebylo protahováno. Tím nemíní nikterak vyřaditi nejbližší vyšší soud z práva, by napravil nedopatření soudu první stolice.

Čís. 13540.

Byla-li exekuce na základě výměru Úrazové pojišťovny dělnické odložena až do pravoplatného rozhodnutí o námitkách povinného ve smyslu § 35, druhý odstavec, ex. ř., je pro pokračování v exekuci rozhodné jen, zda tu jest pravoplatné rozhodnutí správního úřadu, jenž exekuční titul vydal, o námitkách povinného proti nároku z tohoto exekučního titulu, nikoli zda bylo pravoplatně rozhodnuto o námitkách proti exekučnímu titulu ve smyslu § 23 zák. o úr. poj. děl. Lhostejno, zda a kdy správní úřady při rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu titulu přihlížely také k okolnosti, v níž povinný v námitkách proti vymáhanému nároku spatřoval okolnost nárok zrušující, když pravoplatně nerozhodly, zda tyto námitky jsou odůvodněné čili nic.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, R I 535/34.)

V exekuční věci Úrazové pojišťovny dělnické k vydobytí dlužných příspěvků bylo prodejní řízení odloženo až do pravoplatného rozhodnutí o námitkách podle § 35 ex. ř. Návrh na pokračování v prodejovém řízení odůvodňovala vymáhající věřitelka tím, že podle výměru ministerstva sociální péče ze dne 18. listopadu 1932 byly námitky dlužníka pravoplatně zamítnuty. Soud první stolice vyhověl návrhu na pokračování v prodejovém řízení. Rekursní soud návrh zamítl. Důvod y: Vyslovivši zásadní povinnost platiti příspěvky k úrazovému pojištění rozhodla Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze výměrem ze dne 15. dubna 1929 a zařadila dlužníkův podnik v úrazovém pojištění do nebezpečenské třídy VIII. a nebezpečenského procenta 33. Proti tomuto výměru podal povinný včas námitky, kterým vyhověl zemský úřad v Praze, jakožto druhá stolice, zrušil napadený výměr o pojistné povinnosti rozhodnutím ze dne 21. dubna 1931 a vyslovil, že podnik povinného nepodléhá úrazové pojistné povinnosti. Toto zásadní rozhodnutí je rozhodné pro všechny platební výměry o pojistných příspěvcích po tomto zásadním rozhodnutí vydané, takže, odpadla-li povinnost k úrazovému pojištění, odpadá též povinnost k placení vyměřených příspěvků, ježto neměly býti vyměřeny. V námitkách podle § 35 ex. ř. podaných dne 6. června 1930 tvrdil již povinný tuto okolnost zrušující exekuční titul, ježto tehdy zemský úřad nařídil doplnění a pak, jak shora uvedeno, zrušil exekuční titul, avšak o námitkách těch nebylo do dnešního dne vůbec věcně rozhodnuto a vymáhající strana zřejmě zaměňuje námitky podle § 23 úrazového zákona, které nemají odkladný účinek a kterých by se dlužník nemohl dovolávat u soudu ve svém ná-